

GOIGS A SANT BERNAT

DEL MONESTIR DE LA REAL (CIUTAT DE MALLORCA)



Protector contra tot mal
molt poderós sou estat,
oh gloriós Sant Bernat
del Monestir del Real.

D'alta noblesa nasquéreu
colmat de perfeccions,
el cel vos omplí de dons
amb los quals més gran vos féreu,
de tothom vos meresquéreu
un apreci especial.
Oh gloriós Sant Bernat...

Minyonet molt innocent
altres virtuts practicàreu,
un gran nom vós alcançàreu
entre tots molt excellent:
notà en vós tota la gent
un candor angelical.
Oh gloriós Sant Bernat...

Fou sempre la vostra vida
exemplar de penitents,
als pròxims i als absents
poderosament convida:
el vostre exemple mos crida
a la vida celestial.
Oh gloriós Sant Bernat...

Vostron pare i germans
pel cel vàreu conquistar,
la noblesa va notar
vostre afany en fer-los sants:
com es veu en tants i tants
conduïts a Claraval.
Oh gloriós Sant Bernat ..

Brillà per vós el Cister,
té l'Església gran Doctor;
ha vençut vostre fervor
l'audàcia de Llucifer.
Per vós, noltros poguem fer
conquistes a l'infernal.
Oh gloriós Sant Bernat...

De Crist i la passió
sou estat predicador,
el vostre inflammat amor
mou a tots devoció,
i amb esta vocació
de vida espiritual.
Oh gloriós Sant Bernat...

Amb seràfica ternura
a Maria vàreu mamar,

la Senyora us regalà
donant-vos llet de dolçura:
com a tendra criatura
vos va fer celestial.
Oh gloriós Sant Bernat...

Mal de cap, febre i dolor,
malaltia qualsevol,
en tot temps troba consol
qui us invoca amb fervor:
qui té dels pecats dolor
troba l'emparr paternal.
Oh gloriós Sant Bernat...

De Mallorca, esta ciutat,
sobretot esta comarca,
sempre us mira com un arca
en tot temps de tempestat.
En vós sempre ha trobat
remei en qualsevol mal.
Oh gloriós Sant Bernat...

Vos diuen tots los devots
Sant Abat de Claraval,
oh gloriós Sant Bernat
del Monestir del Real.

Text antic, revisat.

Música: P. Francesc Reynés i Solivellas, M.SS.CC.

V/. Ora pro nobis Sancte Bernarde.

R/. Ut digni efficiamur promissionibus Christi.

OREMUS

Pérfice, quaesumus, Dómine, pium in nobis sanctae religionis afféctum: et ad obtinéndam tuae grátiae largitátem, beátus Bernárdus, Abbas et Doctor egrégíus, suis apud te semper pro nobis méritis et précibus intercédát. Per Christum Dóminum nostrum. R/. Amen.

Pro--tec--tor con--tra tot mal ————— molt po--de--rós ————— sou es--tat,

Oh glo--ri--ós ————— Sant Ber--nat del mo--nes--tir ————— del Re--al

D'al--ta no--ble--sa nas--qué--reu col--mat de per--fec--ci--ons,

el cel vos om--pli de dons —————, amb los quals més gran vos fé--reu,

de tot-hom vos me--res--qué--reu un a--pre--ci es--pe--ci--al,

Al *S*

NOTA HISTÒRICA

Sant Bernat nasqué a França l'any 1090, fill d'una família distingida i molt cristiana. Fou el tercer de set germans. Als 17 anys era un jove encantador, amb una intelligençia privilegiada, bell de cara, de tracte afable i seriós al mateix temps. El món el convidava, prometent-li un avenir feliç; però també l'estirava fortament el Bon Jesús, convidant-lo a seguir pel camí de l'amor i del sacrifici. Ell optà per la segona cosa. Entrà en un monestir del Císter, que tenia fama de ser molt rigorós, disposat a morir totalment a si mateix, per tal que solament Jesús visqués en ell. Professa el 1114, i un any després —tan bona prova havia donat de ciència i virtut— fou ordenat sacerdot i consagrat Abat, per anar a fundar un monestir del seu Orde, que es digué de Claraval. Ell pensava passar tota la vida dins aquell recés, però Déu tenia uns altres projectes sobre ell. L'Església catòlica passava llavors una mala temporada: pullulaven heretgies que corrompien la fe dels feels, havia aparegut un cisma i sortit un segon Papa en front al Papa vertader, els Prínceps cristians estaven entre si molt dividits. Per remeiar tants grans mals, el Papa vertader posà els ulls damunt l'Abat de Claraval i li confià aquella difícil missió. Sant Bernat deixà el seu monestir i, sense perdre la unió íntima que sempre tenia amb Déu i confiant amb Maria Santíssima, emprengué aquella tasca i després de grans esforços veié remeiats bona part d'aquells mals. Sant Bernat dins l'orde espiritual va ser l'home del segle. Ple de mèrits davant Déu i davant l'Església, morí el 20 d'agost de 1153, i 21 anys més tard era canonitzat pel Papa Alexandre III. La devoció a aquest Sant lluminós de l'Església s'estengué molt prest per tota Europa, principalment per on hi havia monestirs del seu Orde.

A Mallorca, l'any 1239, quedà establert un monestir cistercenc, que poc abans havia començat a Esporles, en un lloc prop de Ciutat anomenat La Real. Els historiadors diuen que la festa popular de Sant Bernat de La Real ja es feia l'any 1241, segons es desprèn d'un contracte entre els monjos i un tal Pere Roig, al qual aquells havien cedit unes aigües amb l'obligació de preparar cada any un cadafal en la festa del Sant i d'emmurtar la plaça i el vestíbul de l'església, amb la prohibició de cobrar res als venedors de fruita i altres aliments, que anaven a la dita festa. És cosa certa que el gremi de Moliners d'aigua en les seves Ordinacions de 1441 elegiren Sant Bernat per Patró i que cada any li dedicaven una festa en el seu monestir. Des d'aquell temps tan remot data la nombrosa romeria a Sant Bernat, en la que prenen part ciutadans i pagesos, senyors i menestrals, els quals després de venerar el Sant, passaven el dia folgant per aquells contorns i fent berenades familiars a l'ombra dels seus arbres. A la posta del sol tothom retornava cap a Ciutat i molta gent sortia a rebre'ls devers la porta de Jesús, cridant: «xuia xuia!», que segons diuen alguns no era paraula ofensiva, sinó mes bé una frase derivada de la llengua àrab, que vol dir: «a poc a poc!», ja que amb tanta multitud de carros i cotxes era fàcil tenir una desgràcia, com la que succeí l'any 1511, en què trabucà el cotxe del senyor Pelagi Quint, segons un Noticiari de Bartomeu Nebot. L'any 1835 foren foragitats els monjos de Sant Bernat, però la festa del Sant i la concurrència del poble ha continuat igual. Es calcula que vénen cada any, entre la vigília i el dia de la festa, unes 20.000 persones. L'única diferència és que abans la gent venia de bon matí i ara vénen més cap al vespre.

Gaspar Munar i Oliver, M.SS.CC.